

ler at en voldelig reaktion gentager sig. Det drejer sig om initiativer i handlingsplanerne og yderligere initiativer, som politiet har fundet grundlag for at iværksætte.

Det første, jeg vil nævne, er bortvisningsloven, der trådte i kraft i juli 2004. Efter min opfattelse er bortvisningsloven et rigtig godt redskab til at løse en række problemer i konfliktfyldte samlivsforhold. Bortvisningsloven giver som bekendt politiet mulighed for at bortvise en voldelig eller truende person fra hjemmet i op til 4 uger med mulighed for forlængelse i op til 4 uger ad gangen.

Samtidig med bortvisningen skal politiet underrette de sociale myndigheder, så de får mulighed for straks at tage skridt til løsning af de sociale problemer i hjemmet som f.eks. samlivsproblemer eller alkohol- og stofmisbrug, der ofte ses i forbindelse med vold og trusler i familieforhold.

I december 2006 offentliggjorde Justitsministeriets Forskningsenhed en evaluering af lovens anvendelse. Evalueringen viste, at politiet er tilfreds med loven, der vurderes at være et meget godt redskab i sager om vold i hjemmet. Men evalueringen viste også, at der mellem de forskellige politikredse har været store variationer, med hensyn til hvor stor en andel af de potentielle bortvisningssager der har ført til bortvisning.

Endvidere viser evalueringen, at det er usikkert, om politiet i alle tilfælde har foretaget underretning af de sociale myndigheder om bortvisninger.

Som jeg også tilkendegav i forbindelse med, at evalueringen blev sendt til Folketingets Retsudvalg, er det Justitsministeriets opfattelse, at bortvisningsloven er et godt redskab, og at evalueringen ikke giver anledning til at overveje ændringer af loven.

Kl. 10.55

Evalueringen har imidlertid givet anledning til, at rigspolitiet vil træffe foranstaltninger med henblik på at sikre, at politiet fremover i alle relevante sager er fuldt opmærksom på bortvisningslovens regler og på, at der skal ske underretning af de sociale myndigheder. Justitsministeriet vil fortsat følge udviklingen i lovens anvendelse og foretager en ny evaluering i 2009.

Det næste område, jeg vil fremhæve, er behandlingstilbud til mænd, der har været voldelige over for deres nærmeste. I fængslerne har Kriminalforsorgen i flere år tilbudt behandling til personer, der har vanskeligt ved at kontrollere

deres aggressivitet. Disse personer tilbydes et behandlingsforløb i anger management, der løber over ca. 30 timer. Der tilbydes også et mere omfattende behandlingsprogram i forebyggelse af vold, der løber over ca. 100 timer fordelt på 4 måneder. Og Kriminalforsorgen følger løbende behovet for at udbygge tilbuddet om behandling.

Herudover overvejes det i Justitsministeriet, om der er grundlag for at indføre en ordning, hvor mænd, der begår vold i hjemmet, idømmes en betinget dom med vilkår om behandling. Det er i den forbindelse væsentligt at huske på, at mænd, der begår vold over for deres nærmeste, i de fleste tilfælde vil stå til en ubetinget fængselsstraf. Og jeg går ud fra, at der er enighed om, at vold i hjemmet er alvorlig kriminalitet, der som udgangspunkt bør udløse en ubetinget fængselsstraf.

Hvis en ordning med behandling af voldelige mænd indføres, vil behandlingen således typisk skulle træde i stedet for en ubetinget fængselsstraf, og derfor er det vigtigt, at behandlingen har en sådan intensitet, at den med rimelighed kan træde i stedet for en ubetinget fængselsstraf, og at der er udsigt til, at behandlingen rent faktisk virker. Justitsministeriets Forskningsenhed har i lyset heraf iværksat en nærmere undersøgelse af eksisterende behandlingsprogrammer på området.

På det politimæssige og strafferetlige område er der endvidere fokus på at give ofrene den nødvendige støtte. Strafferetsplejeudvalget afgav således i 2006 en betænkning om ofrets processuelle retsstilling i straffesager, og jeg fremsatte på den baggrund den 31. januar i år et lovforslag om ændring af retsplejeloven. Lovforslaget er netop vedtaget i dag, tredjebehandlet af Folketinget, og det indeholder forskellige forslag, der generelt skal styrke retsstillingen for ofre, herunder give forurettede bedre mulighed for at følge sagen med gerningsmanden.

Der foreslås bl.a. indført en almindelig bestemmelse om, at politi og anklagemyndighed har pligt til at vejlede og informere ofrene om deres retsstilling og sagens forventede forløb. Desuden foreslås der indført en pligt for politi og anklagemyndighed til at underrette retten, hvis der er behov for særlig hensyntagen til at vidne, og en pligt for rettens personale til at bistå den pågældende, herunder særligt med henblik på at undgå en konfrontation med tiltalte. Den forurettede skal desuden have adgang til at overvære lukkede retsmøder i den pågældende